

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 182/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Molitorisom, PhD., Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžsk 45/2018 z 24. apríla 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKČIA] [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžsk 45/2018 z 24. apríla 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Ústavná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 16. augusta 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Košice (ďalej len „pobočka“) č. ZS 804/00002/2015 z 18. marca 2015 bola sťažovateľke uložená pokuta vo výške 2 000 € za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pacient“) správne. Porušenie bolo zistené 19. júna 2014 výkonom dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti pacientovi. Porušenie povinnosti podľa názoru pobočky spočívalo v tom, že manažment pacienta pri zhoršovaní brušnej symptomatológie počas jeho hospitalizácie na chirurgickom oddelení sťažovateľky v období od 31. januára do 1. februára 2014 nebol realizovaný v dostatočnom rozsahu. Pri zhoršení stavu a zvýraznení bolestí neboli realizované kontrolné doplňujúce vyšetrenia. Pri zhoršovaní etiologicky nejednoznačnej brušnej symptomatológie bol pacientovi neštandardne podaný opiát. Rozšírená kardiopulmonálna resuscitácia nebola u pacienta 1. februára 2014 realizovaná v súlade s platnými odbornými odporúčaniami Európskej rady pre resuscitáciu (ďalej len „ERC“) z roku 2010.

3. Proti rozhodnutiu pobočky podala sťažovateľka rozklad. Namietala, že v rámci dohľadu, ale aj v rámci správneho konania predložila celý rad podložených odborných argumentácií, ktoré podrobne opisovali a zdôvodňovali správnosť jej postupu v posudzovanom prípade. Zdôraznila, že aj pitevný protokol potvrdil raritný nález u pacienta (kongenitálnu cievnu anomáliu sleziny – najpravdepodobnejšie artériovenóznou malformáciu sintraparenchymatóznym hematómom). Priamoúmerne tejto anomálii sa u pacienta vyvíjala aj symptomatológia jeho ťažkostí. Od tejto skutočnosti je potrebné odvíjať všetky ďalšie názory a odborné stanoviská o správnosti, resp. nesprávnosti voľby postupov pri diagnostike a liečbe pacienta. Sťažovateľka namietala, že pobočka, ale ani odborní konzultanti neprihliadali na túto závažnú a podstatnú okolnosť prípadu. Za ďalšiu podstatnú skutočnosť (majúcu význam na priebeh hospitalizácie pacienta) považovala samotnú dĺžku jej trvania (27 hodín), ako aj nočnú dobu, v ktorej došlo k zhoršeniu zdravotného stavu pacienta. Pobočka podľa sťažovateľky napriek značnej komplikovanosti

prípade nezistovala, či na riešenie zdravotného stavu pacienta v takomto prípade existuje v odbornej obci jednotný názor, a pokiaľ nie, ktorému z viacerých názorov je prisudzovaná vyššia miera relevancie. Sťažovateľka v rozklade poukázala na skutočnosť, že pri objektivizácii prípadu sa stretli rôzne odborné stanoviská odborníkov s medicínskym vzdelaním, so získanou identickou špecializáciou, teda odborných konzultantov verzus stanovisk vedúcich oddelení sťažovateľky. Poukázala aj na judikatúru najvyššieho súdu (1 Szd 2/2013), podľa ktorej stanovisko odborného konzultanta pobočky nemá vyššiu právnu, ale ani odbornú váhu ako stanovisko akéhokoľvek lekára so špecializáciou v rovnakom medicínskom odbore, aký získal konzultant. Sťažovateľka preto namietala, že pobočka sa snažila vysporiadať s odbornou argumentáciou sťažovateľky výlučne tak, že ju konfrontovala s názorom toho istého konzultanta, ktorého závery sťažovateľka atakovala. V tejto súvislosti tiež namietala, že pobočka ignorovala jej opakovanú žiadosť o ustanovenie znalca pre účely odstránenia rozporov v odborných medicínskych otázkach. Napokon namietala akceptovateľnosť stanoviska odbornej konzultantky MUDr. Š [REDAKOVANÉ] (ďalej len „MUDr. Š [REDAKOVANÉ]“), vo vzťahu ku ktorej vzniesla aj námietku predpojatosti, avšak k vylúčeniu MUDr. Š [REDAKOVANÉ] nedošlo. Sťažovateľka po vecnej stránke namietala, že väčšina vyjadrení MUDr. Š [REDAKOVANÉ] nespadá do jej kompetencie vzhľadom na rozsah jej odbornosti, navyše jej konštatovanie o nesprávnosti vykonanej KPCR bolo v rozpore so zákonným vymedzením postupu non lege artis vyplývajúcim z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotnej starostlivosti“). Posudok MUDr. Š [REDAKOVANÉ] považovala sťažovateľka aj za nekorektný z dôvodu, že bol napísaný výrazne prospešným spôsobom, pričom urážajúco a ironicky spochybňoval postup na inom pracovisku, čím došlo k porušeniu zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a to konkrétne prílohy č. 4 – Etického kódexu zdravotníckeho pracovníka v časti označenej ako vzťahy medzi zdravotníckymi pracovníkmi. V priebehu konania o rozklade napokon sťažovateľka rezignovala na svoje snahy dosiahnuť nariadenie znaleckého dokazovania zo strany orgánov

verejnej správy a rozhodla sa obstať si znalecký posudok sama. Z tohto dôvodu požiadala o odloženie rozhodnutia o rozklade do predloženia znaleckého posudku.

4. Rozhodnutím predsedníčky Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len „úrad“) č. ZS 804/00002/2015/R z 25. mája 2015 bol rozklad zamietnutý a rozhodnutie pobočky o uložení pokuty vo výške 2 000 € bolo zmenené na základe ustanovenia § 23 ods. 1 písm. e) zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotných poisťovniach“) a podľa ustanovenia § 59 ods. 2 Správneho poriadku (uvedeného vo výrokovej časti rozhodnutia) bola sťažovateľke uložená pokuta vo výške 2 000 € za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti. Úrad zdôraznil, že pobočka posudzovala predovšetkým medicínske postupy pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a konštatovala nedostatky v rámci diagnostického postupu, t. j. pri zhoršovaní stavu pacienta a terapeutického postupu, ale taktiež podanie opiátu pri nejednoznačnej brušnej symptomatológii, ako aj nedostatočnú dobu resuscitácie nezodpovedajúcu najnovším odporúčaniam ERC z roku 2010. Nestotožnila sa ani s námietkami smerujúcimi proti osobe a záverom MUDr. Š [REDAKOVANÉ] a poukázala na jej odbornosť, ako aj na dodržiavanie právnych predpisov pri prizývaní konzultanta. S poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžso 10/2008 z 26. februára 2009 reagoval na námietku o potrebe znaleckého dokazovania so záverom, že ak by aj boli do konania prizvaní znalci pre účely vypracovania znaleckého posudku, znalecký posudok by vychádzal iba z tých istých skutočností, ktoré boli známe aj konzultantom a ktoré boli podkladom pre vypracovanie ich odborných záverov vo veci, pričom Správny poriadok nevyklučuje, aby správny orgán na ustálenie odbornej otázky namiesto znalca použil odborný posudok konzultanta. K žiadosti sťažovateľky o odloženie rozhodnutia o rozklade z dôvodu prípravy znaleckého posudku úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uviedol, že na jeho predloženie mala sťažovateľka dosť času a Správny poriadok žiaden odklad rozhodovania neumožňuje.

5. Proti rozhodnutiu úradu podala sťažovateľka Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) žalobu, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti úradu o rozklade.

Dôvodom bolo jej presvedčenie o tom, že konajúce správne orgány nezistili dostatočne a správne skutkový stav, čo viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

6. V podanej žalobe sťažovateľka poukázala na svoje vyjadrenie zo 17. februára 2015 k upovedomeniu o začatí správneho konania, v ktorom trvala na úkonoch a spôsobe ich vykonania, o čom svedčí aj zápisnica o prerokovaní námietok dohliadaného subjektu. Už v tomto štádiu sťažovateľka tvrdila, že prešetrovaná skutočnosť nebola zo strany pobočky dostatočne a správne objektivizovaná, a vytýkala, že bez vecnej argumentácie odmietla návrhy sťažovateľky smerujúce k objektivizácii posúdenia skutku. Už v tomto štádiu správneho konania sťažovateľka argumentovala, že pri zohľadnení konkrétnych okolností prípadu nie je možné hodnotiť jej postup ako postup non lege artis (v rozpore s ustanovením § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti) a pre prípad neosvojenia si jej odbornej argumentácie navrhla vypracovanie kontrolného odborného posúdenia, optimálne osobami so zákonnou povinnosťou nestrannosti a odbornosti posudzovania, teda súdnymi znalcami z dotknutých medicínskych odborov. Prejavila tiež ochotu spolupodieľať sa na trovách vzniknutých v spojení s vypracovaním znaleckých posudkov.

7. Ďalej poukázala na nesprávnosť postupu pobočky, ktorá si osvojila výlučne stanoviská odborných konzultantov (MUDr. P. [REDAKOVANÉ] a MUDr. Š. [REDAKOVANÉ]). Poukázala na to, že voči MUDr. Š. [REDAKOVANÉ] podala námietku predpojatosti, ktorej však nebolo vyhovené. Za osobitne významné v tejto súvislosti považovala to, že už v čase, keď jej bolo doručené oznámenie o prizvaní MUDr. Š. [REDAKOVANÉ] do skupiny vykonávajúcej dohľad spolu s oznámením o možnosti podať písomné námietky predpojatosti jej osoby, pobočka už disponovala vypracovaným odborným posudkom MUDr. Š. [REDAKOVANÉ], pričom splnomocnenec sťažovateľky zistil túto skutočnosť náhodne nahliadnutím do spisu 27. mája 2014. Sťažovateľka dospela k názoru, že jej možnosť namietat' predpojatosť MUDr. Š. [REDAKOVANÉ] bola čisto formálna a akokoľvek odôvodnené námietky predpojatosti by neboli akceptované, keďže odborné stanovisko bolo objednané a zaň zaplatené oveľa skôr, ako uplynula zákonná lehota, v ktorej sa sťažovateľka mala možnosť vyjadriť k predpojatosti MUDr. Š. [REDAKOVANÉ].

8. Uviedla tiež, že bola ignorovaná jej vecná a odborná obrana a na žiadnej úrovni rozhodovania nedošlo k vysporiadaniu s odlišnými odbornými názormi predloženými sťažovateľkou, keďže sa rozhodovalo výlučne na základe záverov prizvaných konzultantov. V tejto súvislosti sa podľa názoru sťažovateľky javí ako závažné pochybenie aj odmietnutie navrhovaného znaleckého dokazovania, ktoré by mohlo dostatočne objektivizovať skutočný stav posudzovanej zložitej veci. Sťažovateľka to považovala za konanie v rozpore so zákonom (konkrétne s ustanovením § 32 ods. 1 Správneho poriadku).

9. Napokon sťažovateľka namietala neposkytnutie primeranej lehoty na predloženie znaleckého posudku v rámci konania o rozklade.

10. Podaním z 5. októbra 2016 sťažovateľka žalobu doplnila a predložila znalecký posudok č. 48/2016 vypracovaný obchodnou spoločnosťou Inštitút forenzných medicínskych expertíz s. r. o., ktorá je znaleckou organizáciou v odbore zdravotníctva a farmácie. Poukázala pritom na závery tohto znaleckého posudku, ktoré vyvracajú závery správnych orgánov o pochybení sťažovateľky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

11. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 C 98/2015 z 27. októbra 2017 bolo rozhodnutie úradu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

12. V dôvodoch rozsudku krajský súd uznal dôvodnosť žaloby v tej časti, v ktorej sťažovateľka poukazovala na dôkazné postupy pobočky a pri hodnotení jej námietok odbornej povahy, pri odmietnutí jej dôkazných návrhov na vykonanie znaleckého dokazovania a napokon aj pre nedostatok dôvodov odôvodnenia rozhodnutia úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, v ktorých by sa tento dôsledne vysporiadal s návrhom sťažovateľky na vykonanie znaleckého dokazovania a s dôvodmi odmietnutia takéhoto dôkazného návrhu.

13. Krajský súd konštatoval, že sťažovateľka od samotného počiatku výkonu dohľadu reagovala na obsah záverov prizvaných odborných konzultantov konkrétnymi námietkami odbornej povahy opierajúcimi sa o aktuálne poznatky lekárskej vedy, čo konkrétne špecifikovala vo svojich jednotlivých podaniach. Požiadavka sťažovateľky v podanom rozklade na danie možnosti pre zadováženie znaleckého posudku na vlastné

náklady pritom nebola úradom akceptovaná v rozpore s ustanovením § 3 ods. 2 Správneho poriadku ukladajúcim správnym orgánom povinnosť postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania.

14. Na základe kasačnej sťažnosti podanej úradom rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžsk 45/2018 z 24. apríla 2019 bol rozsudok krajského súdu č. k. 7 S 98/2015-92 z 27. októbra 2017 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

15. Podľa názoru najvyššieho súdu úrad dodržal postupy ustanovené zákonom, keď pre účely objektívneho zhodnotenia postupu sťažovateľky prizval odborných konzultantov (odborníkov v odbore chirurgie a anestéziológie a intenzívnej medicíny). Prizvaní odborníci jednoznačne pomenovali nedostatky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi, popísali, čo mali službukonajúci lekári vykonať, aby bola starostlivosť poskytnutá správne, aké zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia pacienta alebo zlepšenia jeho stavu pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy mali realizovať tak, aby boli dodržané povinnosti určené v ustanovení § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti.

16. Najvyšší súd konštatoval aj, že úrad neporušil práva sťažovateľky, keď na základe jej námietok predpojatosti MUDr. Š [REDAKOVANÉ] nevytlúčil z konania, pretože sťažovateľka nevzniesla také relevantné námietky, ktoré by spochybňovali odbornosť, nezaujatosť k veci alebo k účastníkom konania. Štýl písania a spôsob vyjadrovania, ktoré sťažovateľka namietala, nemôžu mať vplyv na odbornosť MUDr. Š [REDAKOVANÉ] a na správnosť záverov jej odborného posudku.

17. Ďalej najvyšší súd uviedol, že úrad poskytol dostatok priestoru sťažovateľke vyjadriť sa k priebehu dokazovania a k podkladom rozhodnutia, čo sťažovateľka aj realizovala. Dodal, že až po podaní rozkladu sťažovateľka uviedla, že len oponentským znaleckým posudkom možno prispieť k objektívnemu posúdeniu veci, a požiadala o poskytnutie bližšie nešpecifikovanej lehoty. Najvyšší súd poukázal aj na to, že sťažovateľka zadala vypracovanie znaleckého posudku až po vydaní rozhodnutia úradu (teda viac ako jeden rok od oboznámenia sa so zisteniami prizvaných konzultantov a ich

vyjadreniami k vzneseným námietkam). Preto bolo postačujúce, že sťažovateľka sa mohla vyjadriť k odborným stanoviskám prizvaných konzultantov, čo aj využila.

18. Najvyšší súd sa oboznámil aj so znaleckým posudkom predloženým sťažovateľkou počas súdneho konania, z ktorého však nezistil také rozpory so stanoviskami odborných konzultantov, ktoré by spochybňovali prijaté závery úradu v napadnutom rozhodnutí. Znalecký posudok predložený sťažovateľkou nie je podľa najvyššieho súdu v rozpore s odborným názorom konzultanta, ktorý posudzoval správnosť postupu službukonajúceho lekára najmä v čase po zhoršení zdravotného stavu pacienta, teda od 2.45 h dňa 1. februára 2014.

19. Napokon najvyšší súd poukázal na to, že vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu a vyslovil záver o nezistení relevantných rozporov v záveroch odborných posudkov prizvaných konzultantov a znaleckého posudku, a preto nepovažoval právny názor krajského súdu o potrebe doplnenia dokazovania za dôvodný.

20. Podľa názoru sťažovateľky obsiahnutého v ústavnej sťažnosti napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru.

21. Sťažovateľka poukázala na postavenie správnych súdov, ktoré je definované judikovaným rámcom, v zmysle ktorého nie je úlohou súdu v rozhodovacom procese pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy (napr. II. ÚS 127/07, 6 Sžo 84/2007, 6 Sžo 98/2008, 1 Sžo 33/2008).

22. Podľa názoru sťažovateľky práve skúmanie existencie alebo neexistencie rozporov, ako aj vplyv odborných medicínskych záverov znalca je tou oblasťou, v ktorej nie je dovolené súdom nahrádzať činnosť úzko špecializovaných správnych orgánov. Uvedený záver je možné oprieť aj o judikovaný názor samotného najvyššieho súdu, od ktorého sa

v namietanom rozhodnutí najvyšší súd bez náležitého odôvodnenia odchyľil. Ide o názor publikovaný vo vzťahu k obsahovo podobnému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Szd 2/2013 z 18. marca 2014. Najvyšší súd vtedy konštatoval:

„Vo vzťahu k zisťovaniu skutkového stavu v oblasti medicínskych postupov Najvyšší súd ďalej dodáva, že ide o oblasť mimoprávneho poznania, t.j. že je popisovaná terminológiou vlastnou pre jednotlivé odbory lekárskej vedy (viď napríklad Smernica č. 27/2006-R Ministerstva školstva Slovenskej republiky z 21. decembra 2006 o sústave odborov vedy a techniky a číselníku odborov vedy a techniky).

Preto aj tu platí základné procesné pravidlo súdneho konania, že ak súdu na posúdenie rozhodných skutočností, ktoré vychádza z odborných znalostí, jeho znalosti nepostačujú, potom musí vychádzať z odborných podkladov zadovážených najmä účastníkom konania (analogicky ustanovenie § 127 ods. 1v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.).

V oblasti správneho súdnictva je však uvedený procesný prístup modifikovaný v prospech odborne (technicky) zisteného skutkového stavu, t.j. každý správny orgán v oblasti verejnej správy mu zverenej zákonom do pôsobnosti súčasne pôsobí ako odborník pre vymedzenie skutkového stavu a pre jeho následný prevod do právnej terminológie.

Pre riadnu aplikáciu skutkovej podstaty obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z. z. spočívajúcu v tom, že žalobkyňa nevykonala všetky zdravotné úkony, aby splnila postup lege artis, je popri vymedzení subjektu, subjektívnej stránky a objektu deliktu veľký dôraz kladený na objektívnu stránku tohto deliktu, t.j. konanie, ktorého dôsledkom je nezvratný záver o tom, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá hore opísaným spôsobom.

Je nepochybné, že v tomto konaní proti sebe stoja dva odborné názory, t.j. prezentované skupinou odborníkov – konzultantov a nemenej renomovaných odborníkov pôsobiacich v oblasti praxe...

Potom v samotnom spore sa od správneho súdnictva požaduje, aby s vysokou pravdepodobnosťou, ktorá takmer hraničí s istotou vyslovil, kto má pri obhajovaní svojich medicínskych postupov pravdu. Takto sformulovaný úkon je pre Najvyšší súd nesplniteľný, lebo z jeho strany ide o poskytnutie prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia, t.j. vrátane samotného procesu zisťovania skutkového stavu a jeho výsledku.

Je nepochybné, že tento výsledok, t.j. presné a úplné zistenie skutkového stavu je medzi účastníkmi súdneho konania po odbornej stránke sporné a jeho spornosť mal najneskôr žalovaný odstrániť mu dostupnými právnymi prostriedkami...“

23. Obdobne v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 150/2009 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2011 pod por. č. 99/2011 sa uvádza, že *„Znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktoré hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť (jeho závery), ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom. Správny orgán preto nemôže znalecký posudok označiť za nesprávny a nahradiť ho vlastným posúdením skutočnosti z odbornej stránky.“*

24. Podľa názoru sťažovateľky aj z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd namietaným rozsudkom porušil jej označené práva, keď nad rámec úloh zverených správne súdnictvu a odchyľiac sa od vlastnej judikatúry bez náležitého odôvodnenia posudzoval z obsahového hľadiska súladnosť či rozpornosť vysoko odborných medicínskych záverov prezentovaných jednak konzultantmi, jednak samotnou sťažovateľkou, ktorá je nemocnicou, ako aj znaleckým ústavom. Najvyšší súd takto neprípustným spôsobom nahrádzal činnosť vyhradenú správnym orgánom. Samotná táto skutočnosť signalizuje aj istý atak princípu delby moci medzi moc súdnu a výkonnú, z hľadiska individuálnej ochrany ústavnosti však predstavuje zásah do právnej istoty sťažovateľky a porušenie jej práva na spravodlivý proces.

25. Dôvody porušenia označených práv vidí sťažovateľka aj v nedostatočnom odôvodnení rozsudku najvyššieho súdu a v arbitrárnosti viacerých jeho záverov či premís, ktoré viedli k finálnemu výroku. Tu je potrebné uviesť, že ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku krajského súdu, sťažovateľka netvrdila potrebu znaleckého dokazovania pre účely objektivizácie skutkového stavu až po vydaní rozhodnutia (teda v rámci konania o rozklade), ako to tvrdí najvyšší súd.

26. Sťažovateľka uviedla, že požiadavku znaleckého dokazovania akcentovala opakovane, a to hneď v rámci svojho vyjadrenia zo 17. februára 2015, ktorým reagovala na upovedomenie o začatí správneho konania, pričom tento jej návrh bol spojený s ponukou na spolufinancovanie trov znaleckého dokazovania a objavil sa už v zápisnici o prerokovaní jej námietok voči protokolu o vykonanom dohľade z 13. augusta 2014. Pobočka tomuto opakovanému a zdôvodnenému návrhu na dokazovanie nevyhovela napriek tomu, že v konaní sa celkom nepochybne objavili rozporné odborné stanoviská. Celkom subjektívne sa spoľahla iba na posudky vlastných konzultantov, ktorých nestrannosť môže byť spochybnená už tou skutočnosťou, že posudky vypracovali na základe dohôd o vykonaní práce (v zmysle Zákonníka práce), výsledok ktorých má teda charakter závislej práce vykonávanej vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca. Všetky odborné námietky sťažovateľky dala pobočka opätovne posúdiť tým istým konzultantom, voči záverom ktorých námietky smerovali. Správny orgán nerešpektovaním návrhov sťažovateľky na objektivizáciu jej odborných argumentov, resp. na primeranú konfrontáciu odbornej medicínskej argumentácie odlišnej od argumentácie uvedenej v odborných stanoviskách konzultantov znemožnil v postavení „sudcu aj žalobcu“ objektivizáciu skutkového stavu v priebehu konania.

27. Sťažovateľka ďalej uviedla, že v tomto type konania v zásade nemala možnosť obstať bez súčinnosti správneho orgánu objektívny znalecký posudok bez porušenia zákona, a to s prihliadnutím na ustanovenie § 25 ods. 1 písm. j) zákona o zdravotnej starostlivosti. Podľa tohto ustanovenia sa totiž údaje zo zdravotnej dokumentácie podľa § 20 ods. 2 a 3 sprístupňujú formou nahliadania do zdravotnej dokumentácie znalcovi, ktorého ustanovil súd alebo pribral orgán činný v trestnom konaní, alebo ktorého požiadala o vypracovanie znaleckého posudku niektorá zo strán na účely priamo súvisiace s konaním pred súdom v rozsahu nevyhnutnom na vyhotovenie znaleckého posudku, pričom obdobne sa postupuje, ak ide o znalca určeného podľa osobitného predpisu, čím sa myslí napr. Správny poriadok.

28. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ pri existencii rozporných záverov a tvrdení účastníka správneho konania a odborných konzultantov správny orgán neustanoví znalca, sťažovateľka nemá zákonnú možnosť znalecký posudok objednať a predložiť sama

zákonným spôsobom, a to až do začatia súdneho konania. Takéto postavenie je v konaní o správnom delikte, ktorý má v danom prípade zo svojej povahy charakter trestného konania, značne nevyvážené a obmedzuje právo obvineného z deliktu na obhajobu tým spôsobom, že významnú dôkaznú možnosť ponecháva výlučne na svojvôli správneho orgánu. V danom prípade teda existoval zásadný rozpor v záveroch konzultantov a záveroch prezentovaných sťažovateľkou. Význam tohto rozporu a potrebu jeho riešenia nezávislým odborníkom podčiarkuje aj judikatúra najvyššieho súdu, v zmysle ktorej stanovisko odborného konzultanta nemá vyššiu právnu, ale ani odbornú váhu ako stanovisko akéhokoľvek lekára so špecializáciou v rovnakom medicínskom odbore, ako získal odborný konzultant.

29. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd konvalidoval neodôvodnené odmietnutie znaleckého dokazovania vo fáze konania pred správnymi orgánmi, a naopak, zrušil rozsudok krajského súdu, ktorý tento zásah do práv sťažovateľky odstraňoval, zasiahol tak do označených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru. Svoj postoj v naznačených súvislostiach najvyšší súd náležite právne neodôvodnil, poukázal iba na subjektívne vyhodnotený obsah znaleckého posudku.

30. Sťažovateľka poukazuje aj na to, že najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal so žalobnou námietkou týkajúcou sa času vypracovania odborného stanoviska konzultantky MUDr. Š [REDAKOVANÉ]. Okrem toho, že sťažovateľka od začiatku namietala, že toto stanovisko trpí okrem evidentných obsahových väd medicínskeho charakteru aj vadami uvedenými v námietke predpojatosti, namietala v tejto súvislosti aj skutočnosť, že jej bolo umožnené uplatniť námietku predpojatosti voči MUDr. Š [REDAKOVANÉ] až v čase, keď pobočka nielenže už uzavrela dohodu o závislej činnosti s MUDr. Š [REDAKOVANÉ], ale dokonca už aj disponovala s posudkom. Takýto postup zásadným spôsobom relativizuje reálnosť práva účastníka konania uplatniť námietku predpojatosti, ale tiež neprimerane prehlbuje nerovnosť v konaní, porušuje zásadu súčinnosti a spochybňuje zásadu nestrannosti a objektivity správneho orgánu v konaní. Sťažovateľka poukázala aj na postoj úradu, ktorý vo vzťahu k tejto námietke v kasačnej sťažnosti uviedol: „*V záujme zabezpečenia nestranného a nezávislého posúdenia veci prizvanou odborníčkou MUDr. [REDAKOVANÉ] Š [REDAKOVANÉ], PhD. a v snahe*

minimalizovať a predísť možnosti jej ovplyvňovania pri vypracovaní odborného stanoviska zo strany žalobcu, bolo účelné oboznámiť žalobcu s odborným stanoviskom MUDr. ██████████ Š█████████, PhD. až po jeho vyhotovení a doručení žalovanému.“

31. Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie požaduje, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžsk 45/2018 z 24. apríla 2019 bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžsk 45/2018 z 24. apríla 2019 sa zrušuje a vec sa vracia najvyššiemu súdu na nové konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 312,34 eur na účet jej právneho zástupcu do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Napadnutý rozsudok

32. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžsk 45/2018 z 24. apríla 2019 vyplýva, že ním bol rozsudok krajského súdu č. k. 7 S 98/2015-92 z 27. októbra 2017 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu sťažovateľka v podanej žalobe namietala nedostatočne zistený skutkový stav z dôvodu nenariadenia kontrolného znaleckého dokazovania a nevyklúčenia MUDr. Š█████████ z výkonu dohľadu.

Podľa ďalšieho konštatovania najvyššieho súdu sťažovateľka vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti úradu inter alia namietala nerovnosť subjektov, ktoré boli účastníkmi správneho konania s tým, že táto nerovnosť bola ešte prehĺbená angažovaním fyzických osôb v rámci závislej práce pre účely vypracovania odborných stanovísk, to všetko v kontexte nerešpektovania návrhov sťažovateľky na objektivizáciu jej odborných

argumentov. Za výrazný zásah do jej práv považovala aj skutočnosť, že námietku predpojatosti jej pobočka umožnila podať až v momente, keď už bola uzatvorená dohoda o závislej činnosti s konzultantmi a keď už pobočka disponovala aj posudkami týchto konzultantov.

O prizvanie odborných konzultantov do konania pre účely podania odborného stanoviska bola sťažovateľka písomne informovaná. V určenej lehote podala námietku predpojatosti MUDr. Š [REDAKOVANÉ] a odôvodnila ju tým, že forma uvádzaných odborných argumentov vzbudzuje u nej pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti MUDr. Š [REDAKOVANÉ]. Podľa jej názoru sa MUDr. Š [REDAKOVANÉ] zhostila úlohy komplexného multidisciplinárneho posúdenia poskytnutia zdravotnej starostlivosti za použitia beletristického štýlu výkričníkov a rečníckych otázok. Voči odbornosti MUDr. Š [REDAKOVANÉ], vzťahu k veci alebo účastníkom konania námietky neuplatnila. O vznesenej námietke predpojatosti rozhodol úrad 9. júna 2014 tak, že MUDr. Š [REDAKOVANÉ] nie je vylúčená z vypracovania odborného stanoviska vo veci s tým, že sťažovateľka nepreukázala skutočnosti, ktoré by so zreteľom na jej vzťah k veci, sťažovateľke alebo k jej zamestnancom mohli vyvolať pochybnosti o jej nezaujatosti.

Po podaní rozkladu sťažovateľkou bola táto prípisom úradu z 27. apríla 2015 doručeným jej 4. mája 2015 vyzvaná, aby sa 12. mája 2015 oboznámila so spisovou dokumentáciou a do tohto termínu predložila prípadné písomné vyjadrenie. Prípisom zo 4. mája 2015 sťažovateľka požiadala o poskytnutie dostatočného časového priestoru na zdokladovanie a objektivizáciu svojich tvrdení (bez stanovenia požadovanej lehoty) a vyjadrila domnienku, že len doložením odborného oponentského názoru vo forme znaleckého posudku môže dôjsť k objektívnemu zisteniu stavu veci. Listom z 11. mája 2015 bolo konštatované, že v priebehu konania mala sťažovateľka dostatok priestoru na doplnenie dokazovania. S obsahom spisu sa sťažovateľka oboznámila aj 12. mája 2015.

Po začatí súdneho konania sťažovateľka doručila krajskému súdu znalecký posudok z 23. februára 2016, z textu ktorého vyplýva, že k jeho zadaniu došlo až po vydaní žalobou napadnutého rozhodnutia úradu, a to 4. augusta 2015. Sťažovateľka určila okruh otázok k odbornému posúdeniu jej postupu pri liečbe pacienta. Po popise lekárskeho záznamov a odborných posudkov znalec uviedol svoje závery správnosti postupu z odboru chirurgie a resuscitácie. K otázke podania opiátu po zhoršení zdravotného stavu znalec uviedol, že v dôsledku možnosti šoku z intenzívnej bolesti je podanie daného lieku opodstatnené.

Zároveň uviedol, že ak sa chirurg mal pre operáciu pacienta rozhodovať na základe príznakov, potom bolo podanie analgetík pre jeho správne rozhodovanie nežiaduce. Znalec sa nevyjadril k nutnosti doplnenia laboratórnych vyšetrení, USG a CT vyšetrení s cieľom zistenia dôvodu zhoršeného zdravotného stavu – zvýšenia bolesti v nočných hodinách. Znalec sa zameral len na všeobecnú správnosť podávania analgetík v prípade intenzívnej bolesti. Vo vzťahu k spôsobu podania resuscitácie uviedol, že postup non lege artis nebol v príčinnej súvislosti s úmrtím pacienta. Dĺžka resuscitácie v trvaní 20 minút je len všeobecne akceptovaným časom, ale nie je direktívne odporúčaná. Pri jej poskytovaní je potrebné zhodnotiť všetky faktory (predchorobia pacienta, komorbiditu, okolnosti zastavenia krvného obehu), pričom zastavenie resuscitácie subjektívne určuje zasahujúci lekár. Znalec skonštatoval, že vstupné vyšetrenie pacienta bolo v danom čase postačujúce, pričom nebolo možné exaktne určiť, kedy došlo k samotnej ruptúre sleziny, a je pravdepodobnejšie, že k nej mohlo dôjsť v skorých ranných hodinách 1. februára 2014. K otázke existencie všeobecne uznávaného exaktného pokynu upravujúceho spôsob merania dĺžky kardiopulmonálnej resuscitácie znalec uviedol, že podľa odporúčaní ERC, resp. všetkých celosvetových organizácií vydávajúcich odporúčané postupy pre kardiopulmonálnu resuscitáciu, sú uvádzané presné časové intervaly pre analýzu rytmu, podávanie konkrétnych liekov a z toho vyplýva, že je potrebné adekvátne merať dĺžku a priebeh resuscitácie. Znalec nedal odpoveď na otázku, či v danom konkrétnom prípade bol odporúčaný postup dodržaný. Z predloženej dokumentácie takýto odporúčaný postup nevyplýva.

Podľa názoru najvyššieho súdu zo strany úradu boli dodržané postupy ustanovené zákonom, keď s cieľom objektívneho zhodnotenia postupu sťažovateľky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi prizval odborných konzultantov z odboru chirurgie a anestéziológie, ako aj intenzívnej medicíny. Uvedení odborníci jednoznačne pomenovali nedostatky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi. Popísali, čo mali službukonajúci lekári vykonať, aby bola starostlivosť poskytnutá správne, aké zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia alebo zlepšenia stavu pacienta pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy mali realizovať tak, aby boli dodržané povinnosti určené v ustanovení § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti.

Zároveň najvyšší súd zistil, že zo strany úradu neboli porušené práva sťažovateľky, keď na základe námietky predpojatosti nevytlúčil MUDr. Š [REDAKOVANÉ] z konania, pretože zo strany sťažovateľky neboli voči jej osobe vznesené také relevantné námietky, ktoré by spochybňovali jej odbornosť, nezaujatosť vo veci alebo voči účastníkom konania. Štýl písania a spôsob vyjadrovania MUDr. Š [REDAKOVANÉ], ktoré sťažovateľka v priebehu konania namietala, nemôžu mať vplyv na jej odbornosť a na správnosť záverov jej odborného posudku.

Úrad poskytol sťažovateľke dostatok priestoru, aby sa vyjadrila k priebehu dokazovania a k podkladom rozhodnutia, čo bolo aj realizované. Z obsahu spisu je takisto zrejmé, že sťažovateľka zadala vypracovanie znaleckého posudku až po vydaní rozhodnutia úradu, teda viac ako jeden rok od oboznámenia sa so zisteniami prizvaných konzultantov a ich vyjadreniami k vzneseným námietkam. Úrad umožnil sťažovateľke vyjadriť sa k odborným stanoviskám prizvaných konzultantov, čo sťažovateľka aj využila, a odborní konzultanti zaujali k vzneseným námietkam stanovisko, ktorým potvrdzovali svoje predchádzajúce závery.

Zo znaleckého posudku predloženého sťažovateľkou počas súdneho konania nevyplývajú také rozpory so stanoviskami odborných konzultantov, ktoré by spochybňovali prijaté závery úradu. Znalec konštatoval správnosť postupu lekára a jeho určenie diagnózy vychádzajúcej z laboratórnych a zobrazovacích vyšetrení realizovaných pri prijatí pacienta 30. januára 2014. Podľa znalca vyšetrenia realizované pri prijatí pacienta nevedli k diagnóze ruptúry sleziny. Znalec však nereagoval na názor odborného konzultanta, ktorý konštatoval, že pri zhoršení zdravotného stavu pacienta v nočných hodinách 1. februára 2014 napriek podaniu analgetík mal službukonajúci lekár pristúpiť k vykonaniu nových vyšetrení umožňujúcich indikovať krvácanie do brušnej dutiny a včasný operačný zákrok. Znalec uviedol, že v prípade, ak by lekár posúdil vhodnosť chirurgického zákroku, bolo podanie ďalších analgetík nežiaduce. Z toho vyplýva, že názor znalca nie je v rozpore s odborným názorom konzultanta, ktorý posudzoval správnosť postupu službukonajúceho lekára najmä v čase po zhoršení zdravotného stavu pacienta, teda od 2.45 h dňa 1. februára 2014. Po zhoršení zdravotného stavu pacienta nemožno hovoriť o jeho stabilizácii, a preto nemožno súhlasiť s názorom sťažovateľky, že nebol dôvod na ďalšie laboratórne a zobrazovacie vyšetrenia.

I keď úradom prizvaná odborná konzultantka MUDr. Š [REDAKOVANÉ] skonštatovala, že ani resuscitácia pacienta v odporúčanej dĺžke by nemala vplyv na jeho úmrtie, je nutné prisvedčiť zisteniu prezentovanému v odbornom stanovisku, podľa ktorého nebola dodržaná dĺžka resuscitácie pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy a odporúčaní, čo nebolo znalcom vyvrátené. Podľa názoru najvyššieho súdu okolnosť, že ani odporúčaná dĺžka resuscitácie by nemala vplyv na úmrtie pacienta alebo na zlepšenie jeho zdravotného stavu, nemôže vyvrátiť zistenie, že odporúčaný postup odborných organizácií nebol zo strany sťažovateľky dodržaný. Konštatovania znalca neboli schopné vyvrátiť závery odborného stanoviska konzultanta k nedodržaniu odporúčaní ERC, a preto nebol zistený rozpor medzi odbornými názormi konzultanta a znalca.

V tejto súvislosti správne konštatoval úrad, že s postavením odborníkov v príslušnom medicínskom odbore sa už najvyšší súd vysporiadal napr. v rozsudku sp. zn. 4 Sžo 10/2008 z 26. februára 2009, ako aj v rozsudku sp. zn. 10 Sžso 21/2014 z 15. apríla 2015. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd považuje za nedôvodné tvrdenie o nedostatočnom zistení skutkového stavu, ktoré malo spočívať v nenariadení kontrolného znaleckého dokazovania. Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, ktorý v každom štádiu konania skúma, či je potrebné ten-ktorý dôkazný prostriedok vykonať. V súlade so zásadou materiálnej pravdy a pri zachovaní zásady účelnosti a hospodárnosti ak má orgán verejnej správy skutkový stav za dostatočne preukázaný a objasnený, nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania.

Keďže najvyšší súd nezistil relevantné rozpory v záveroch odborných posudkov prizvaných konzultantov a znalca, nepovažoval právny názor krajského súdu odkazujúci na príslušnú judikatúru o potrebe doplnenia dokazovania za dôvodný.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúra

33. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

34. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

35. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

36. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

37. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

38. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že sťažovateľka usiluje o kasáciu kasačného rozhodnutia. Ústavný súd v obdobnej veci už vyslovil (sp. zn. I. ÚS 246/2012

zo 6. júna 2012) názor na odmietnutie sťažnosti proti kasačnému rozhodnutiu, podľa ktorého sťažnosť bola podaná predčasne, keďže „sťažovateľka bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom uplatniť ochranu označeného práva aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany tohto práva, ktorého porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu konania na okresnom súde, ktorý bude vo veci opätovne konať v súlade s názorom dovolacieho súdu.“ Podobne ústavný súd odôvodnil odmietnutie sťažností aj v ďalších svojich rozhodnutiach v obdobných veciach (pozri III. ÚS 38/2013, I. ÚS 167/2012, I. ÚS 214/2014, II. ÚS 339/2019).

39. Uvedený právny názor však neplatí absolútne. Ústavný súd už zrušujúce rozhodnutia preskúmaval (pozri II. ÚS 439/2015, II. ÚS 398/08, II. ÚS 152/2016, bod 3) a robí tak aj najvyšší súd (pozri 2 Cdo 1/2013; porov. tiež Súkromné právo č. 10 – 11/2015). K tomu je však potrebné uviesť, že k zrušeniu zrušujúceho rozhodnutia dochádza iba v tom prípade, keď dôvody pre tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam konania, a tak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia.

IV.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

40. Ústavný súd vzhľadom na uvedené obmedzil svoju prieskumnú aktivitu v rámci teórie svojej zdržanlivosti len na posúdenie, či sťažovateľkou uvádzané argumenty nesignalizujú taký zásadný procesný excés, ktorý by zaťažil celé ďalšie konanie spôsobom napravitelným až po skončení konania zásahom ústavného súdu pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by bolo možno považovať za nehospodárne a neúčelné.

41. Predmetná vec sťažovateľky nevykazuje ani jeden z uvedených dôvodov umožňujúcich ústavnému súdu uvažovať o zrušení napadnutého kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu. Právny názor vyslovený najvyšším súdom vo vzťahu k dostatočnosti

zistenia skutkového stavu správnymi orgánmi je riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnený, a preto aj ústavne akceptovateľný.

42. K sťažostnej námietke, že najvyšší súd nedisponuje potrebnými medicínskymi znalosťami pre posúdenie existencie rozporu medzi stanoviskami odborných konzultantov a sťažovateľkou predloženým znaleckým posudkom, je potrebné dodať, že znalecký posudok k správnosti podania opiátu ani k dodržaniu odporúčanej doby resuscitácie zo strany sťažovateľky neposkytol konkrétnu odpoveď, a to ani kladnú ani zápornú. Znalec totiž uvádza (citované z obsahu napadnutého rozsudku, pozn.): „... podľa odporúčaní Európskej resuscitačnej rady, resp. všetkých celostvetových organizácií, ktoré vydávajú doporučené postupy pre kardiopulmonálnu resuscitáciu, sú uvádzané presné časové intervaly pre analýzu rytmu, podávanie konkrétnych liekov a z toho vyplýva, že je potrebné adekvátne merať dĺžku a priebeh resuscitácie. Zdravotná dokumentácia pacienta a časový priebeh resuscitácie má byť vedený čo najexaktnejšie vzhľadom k tomu, že čas výpadku vitálnych funkcií a následne čas, kedy bola zahájená kardiopulmonálna resuscitácia (základná, resp. rozšírená), ako aj dĺžka resuscitácie, sú jedným z kľúčových, rozhodujúcich faktorov pre jej ukončenie. Takýto záznam má samozrejme aj nesporný forenzný význam.“

Preto na zistenie a konštatovanie neexistencie rozporu znaleckého posudku so stanoviskami odborných konzultantov, ktorý v týchto otázkach konkrétnu odpoveď poskytl (negatívnu, pozn.), nie je potrebné disponovať žiadnymi osobitnými medicínskymi znalosťami, postačí schopnosť čítania s porozumením a vyhodnotenia prečítaného textu podľa základných zásad formálnej logiky. Námietka nedostatku kompetencie najvyššieho súdu v tomto rozsahu je teda zjavne bezdôvodná.

43. K námietke zaujatosti prizvanej odbornej konzultantky sa v dostatočnom rozsahu vyjadril najvyšší súd, keď nekolegiálny tón formulovaného stanoviska nepovažoval za dôvod jej zaujatosti.

44. Ústavný súd tak konštatuje, že nezistil taký významný procesný exces v konaní a rozhodovaní najvyššieho súdu, aby bol dôvod zasiahnuť z jeho strany do neskončeného súdneho konania. Vzhľadom na kasáciou nastolenú procesnú situáciu sťažovateľka bude mať možnosť uplatňovať všetky svoje procesné oprávnenia vrátane možnosti predstrieť

svoju argumentáciu. Potenciálne poskytnutá ochrana práv sťažovateľky ústavným súdom by tak bola v tomto štádiu konania predčasná, keďže ústavný súd, zohľadňujúc princíp subsidiarity, poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní uplatnením zásady *ratione temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu